

Libuše Křapová

LETÍ TADY DRAK!

*Laskavé povídání
o dětech pro děti*

Libuše Křapová

LETÍ TADY

DRAK!

Laskavé povídání o dětech
pro děti

Tyto povídky mají všechny svůj vlastní příběh.

Jsou vesměs psané na přání. Proto je pod každou povídkou poznámka, jak příběh vznikl a komu byl původně určen. Věřím, že i vás pobaví a potěší tak, jak potěšily své někdejší adresáty.

1. Noční dobrodružství

Za posledním domem v ulici je louka. Nese se odtud dětský smích a křik, to si tam hraje Martinka a její kamarádky.

Veselé povykování náhle ztichlo. Parta děvčat sedí na okraji louky pod houštím lískových a šípkových keřů vedle odložených kol a povídají si.

„Až já budu velká, pojedu do Austrálie,” říká Andrejka.
„Chci vidět ptakopyska a medvídka koalu, a...”

„Já bych také chtěla zažít nějaké dobrodružství,”
zatoužila Martinka. „Ale hned, nechci čekat, až budu velká!”

Jana, kterou už nebavilo jen tak sedět, vyskočila.

„Pojďte se hrát na honěnou,” a plácla Andrejku po
rameni. „Chytáš!”

„Já vás stejně všechny chytím,” smála se Andrejka.

„Nechytíš, mne nechytíš,” výskla Martinka, pohodila
dlouhými světlými vlasy a rozběhla se po zelené trávě.
Andrejka je těsně za ní. Už už by Martinku plácla, když
vtom zakopla o krtčí kupičku a upadla. V nose ji zašimralo
pampeliškové chmýří, Andrejka se zašklebila, zhluboka
nadechla a...

„Hep, hep, hepčí!”

Brumburumbum ozvalo se vzápětí mohutné zaburácení.
Všechna děvčata najednou se přestala smát Andrejčině
kotrmelci a následnému kýchnutí a zadívala se na oblohu
nad sebou. Od západu se ženou tmavá, hrozivě vyhlížející
mračna. Náhle ostře zafičel vítr, mezi mraky se objevil
dlouhý klikatý blesk a hned za ním třeskl hrom.

Brumburumbum, brumburumbum bác!

Děvčata se rozprchla. Také Martinka se rychle rozběhla domů. Stihla to tak tak, prudký déšť s kroupami se spustil, když za ní babička zavírala dveře domova.

Bouřka odešla tak rychle, jak přišla. Liják se změnil na pokojný deštík a celé odpoledne prapršelo. Večer, když už Martinka ležela v posteli s oblíbeným plyšovým tygříkem v náruči, se znovu ozvalo někde z dálky tlumené zahřmění.

„Asi se bouřka vrací,” pomyslela si Martinka, ale pak už zavřela oči. Pootevřeným oknem k ní doléhalo klidné uspávající šumění deště.

„Martinko, Martinko!” ozvalo se náhle do tmy tiché volání. „Martinko, vstávej!”

Martinka se posadila na posteli a rozhlédla se do tmy.

„Martinko, tak honem, pospěš si!” ozval se znovu brumlavý hlásek. Vedle děvčátka se něco pohnulo. Sedí tam její tygřík, oči upřené na holčičku, netrpělivě mrská ocáskem.

„Martinko, honem, musíš pomoci,” pobízí ji znovu a první skáče z postele dolů. U okna se zastavil. Ohlédl se,

počkal, až si Martinka obuje bačkory, a pak vyskočil na parapet pootevřeného okna a z něho ven. Martinka na okno vylezla také. Chvilku zaváhala a pak hop, byla rovněž venku.

Už neprší. Mraky odpluly někam do dálky. Na nebi je plno hvězdiček a vše osvětluje jasné světlo měsíce v úplňku. Okna domů v ulici jsou tmavá, nikde se nesvítí. Všichni už dávno spí.

Okolo je ticho, klid, jen odněkud z dálky se ozývá zoufalý ptačí křik. Tygřík už peláší po ulici, obratně přeskakuje menší louže a větší obíhá. Martinka se honem rozběhla za ním.

Tláp, šlápla do louže, až voda vystříkla. Ťáp do druhé. Martinka si toho nevšímá, utíká, co jí síly stačí. Už je na konci ulice. Na chvíli se zastavila, aby se rozhlédla. Kde je tygřík? Kam jí jen zmizel? Na louku světlo pouliční lampy nedosáhne! Naštěstí v měsíčním světle Martinka zahlédla v trávě špičku tygřího ocásku. Tygřík míří přímo k houštině šípkových a lískových keřů na kraji louky. Ozývá se odtud poplašený ptačí křik, nějaké plácání a divné zvuky.

Holčička se rychle rozběhla. Už byla skoro u keřů, když o něco zakopla a upadla. „Au! Co to tu je?“

Tápavě před sebe natáhla ruku.

„Kolo,“ uvědomila si provinile. „Já tu včera zapomněla svoje kolo!“

Ale pak honem vyskočila. Nedbala na nakopnutý palec a už pomaleji a opatrněji šla dál. Rozhrnula pružné větve houští a spatřila...

Uprostřed houštiny je malá mýtinka. Na ní se choulí malé ptáče, malý drozdík. Ještě neumí lítat, sotva mu lezou první peříčka. Při včerejší bouřce ho prudký vítr shodil z hnízda a teď kolem něj poplašeně poletují a křičí drozdí rodiče. A Martinka už vidí proč.

Pod nejbližší keřem je v trávě příkrčená kuna. Vypadá tak veliká vedle malého ptáčete. Kuna ptáčka upřeně pozoruje. Jen neustálé nálety dospělých ptáků jí dosud zabránily v útoku. Teď zrovna se šelmička rozhodla. Příkrčila se ještě víc a...

„Jedeš!“ vykřikla rozzlobeně Martinka. Popadla nejbližší klacek a hodila jím. Kuna se zarazila, na okamžik se na holčičku překvapeně zahleděla, pak se otočila a neslyšně zmizela v houští.

Martinka se opatrně pod spletenými větvemi protáhla blíž. Noční košilka zapraskala a natrhla se, jak se někde zachytila za trn.

Drozdi už nepoletují, nekřičí. Sedí vedle sebe na větvi a pozorně dívku sledují.

Martinka vzala ptáče do rukou. Drozdík má očka dokořán otevřená, u zobáčku žlutý okraj. Martinka v dlaních cítí, jak mu poplašeně buší srdíčko. Ale odkud spadl? Kam ho má uložit? Musela si stoupnout na špičky a pořádně se rozhlédnout, než ve světle měsíce našla hnízdo, pěkně upletené z větviček a suché trávy. Jsou v něm ještě tři další malá ptáčata. Opatrně uložila drozdíka mezi ně. Ptačí máma se vznesla, usedla na hnízdo a okamžitě všechna svá mláďata schovala pod křídly. Pak se zadívala se na holčičku, a tiše pípla.

„Dík, dík!”

Martinka jí zamávala a po kolenou opět z křoví vylezla. Tygřík vyběhl hned za ní. Přitočil se jí k nohám a jemně zavrňel.

„Ještě kolo,” vzpomněla si dívka. Popadla ho za říditka a postavila. Tygřík se jí znovu otřel o nohy a už se spolu